

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ J. LEBRONT

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

Ο πρωί έδεινω, ένω ή Έρριζέττα πήγαινε νοο- ρις, όπως πάντα, στην έργασία της, είδε Ξαφνα κάτι να λάμπη κάτω στο δρόμο.

Έστρεψε και το πήρε. Ήταν ένα δαχτυλίδι, ένα θαυμάσιο δαχτυλίδι, με σμαράγδι στη μέση και με διαμάντια γύρω.

Η Έρριζέττα το πέρασε άμέσως στο μεσιανό δαχτύλο του άριστερού της χεριού. Τι όμορφα που της πήγαινε! Πόσο θραυότερο φαινόταν έτσι το χέρι της!

Μά Ξαφνα, ένοιωσε κάτι παρόμοιο με τρού- μο. Φοβήθηκε μήπως την έβλεπε κανείς. Γύρισε λοιπόν και ζήτησε γύρω της, ένω ή καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Είπαρχος δεν ήταν κανείς, έκεινη ή στιγμή, έκεινοντά.

Η Έρριζέττα τότε έβγαλε το δαχτυλίδι απ' το χέρι της, το έβαλε μέσα στην τσάντα της κι' εξακολούθησε το δρόμο της.

Καθώς πήγαινε, έλεγε μέσα της :

— Τι όμορφο δαχτυλίδι! Ποιακού να είναι άραγε; Βέβαια θα το φορούσε κάποια γυναίκα και θα της έχει πέσει, φαιίνεται, απ' το χέρι της, χωρίς να το καταλάβη. Πόσο είναι όμορφο! Τι όμορφο που πάει στο χέρι μου! Άραφ' είναι εύρημα δικό μου, αυτό σημαίνει ότι μου άνηκει πιά, δεν είναι έτσι; Είναι, ν' άλλα λόγια, τρεφό μου. Τι ευτυχία...

Άλλα σέ λίγο ή Έρριζέττα άναρχησε Ξαφνα :

Μά τίς' άβήθαια, σκέφτηκε, ότι μου άνηκει; Έχω το δικαίωμα να το κρατήσω δικό μου; Η μήπως πρέπει να το παρα- δώσω στην άστυνομία; Μά πώς μπορεί να το έπιστρέφω, άραφ' ή τύχη το έφερε στο δρόμο μου κι' άραφ' μάλιστα πάει τόσο όμορφα στο χέρι μου. Και έπειτα, αν το δώ- σω στην άστυνομία, μήπως έξωρι ή θα άποχίσω; Θα βρεθώ τάχα ή κάποιος τον ή άξι; Νάναι καμιά παρατηρήσι τάδεύθη- τισσα ή μήπως αυτή που τόρασε δεν ή- νει πιά στην πόλι μας. Μία γυναίκα όμως που έχει ένα τόσο όμορφο δαχτυλίδι, θα είναι βέβαια πολύ πλούσια. Είμαι βέβαια μάλι- στα πως θα έχη πολλά όμορφα κομμάτια. Το δαχτυλίδι αυτό θάνα άσημάντο γι' αυ- τή, μισοτά σ'αίς τόσους άλλους θησαυ- ρούς της. Άλλά πώς έξωρι πάλι! Άν το δαχτυλίδι αυτό της ήταν ένα άγαπητό έν- δομιο; Άν το προστιούσε απ' όλα της το κομμάτια;

Η Έρριζέττα στάθηκε λίγο κι' έξωρι- λούθησε τις σκέψεις της :

— Μπορεί ή άγνωστη αυτή να φτώ- χινε από μετάξιν και το δαχτυλίδι αυτό να ήταν ή μοναδική της περιουσία... Ίσως μάλιστα. Μά πως δεν το σκέφτηκε αυτό από πριν; Άν... άν... ή γυναίκα αυτή εί- χε άναρχη χρημάτων και καθός πήγαινε να το πούληση, το έχασε στο δρόμο; Θεέ μου! Τι να κάνω; Πώς να ήσυχάσω; Άς μη διαστούθω. Άδρες τίς μέρες θα κερτάσω με προσοχή τις διαφορές είδοποιήσι τον έφημεριών. Ίσως σέ καμ- μιά απ' αυτές να μπορέσω να βρω έπί τέλους το αίνιγμα- τος που με βασανίζει. Πολύ πιθανόν, αυτή που έχασε το δαχτυλίδι, να βάλη καμιά είδοποιήσι στις έφημερίδες και να την ιδώ...

***

Έξωρη την ήμερα ή Έρριζέττα ήταν πολύ άσημημένη στο γρα- φείο. Ο νοός της ήταν δλο στο δαχτυλίδι. Και από καρπό σέ καρπό άναρχε με τρόπο την τσάντα της για να το κρηφοντάξη. Της φαι- νάταν άπίστετο ότι είχε μαζί της ένα τόσο όμορφο κόσμημα.

Η προσοχή της άναρχε, καθός έβλεπε την παρατηρησι, ήτι δεν είναι προσεχτική. Και μια συνάδελφός της της είπε :

— Μά τίς' αλαζονεία σ' έχει πάσει σημερα και δλο άνοιγεις την τσάντα για να κρηφοντάξης στο καθρεφτάκι σου;

Το βράδυ, ή Έρριζέττα άγόρασε άναρχες έφημερίδες και πήγε στο φτωχικό δομιάτο της. Η πρώτη της ματιά μόλις κάθησε, έπεσε στις είδοποιήσις. Δέν άπόχισσε όμως να βρή τίποτε σχετικό με το δαχτυλίδι.

Τότε ή Έρριζέττα, πού ήσυχη από πριν, έβγαλε το περιπόητο έφρημά της από την τσάντα και το φόρεσε στο χέρι της. Ά! πόσο πού όμορφα έλαμπε κάτω απ' το ήλεκτρικό φως!

Τώρα ή Έρριζέττα, μόνη καθός ήταν στην κρηφουλά της, μπο- ρούσε να το φορη και να το θαυμάξη, χωρίς να φοβάται κανέναν. Για περισσότερο ασφάλεια μάλιστα είχε κλειδώσει και την πόρτα. Άληθινά, ένα τόσο όμορφο δαχτυλίδι ποτέ δεν θα στίλιζε το χέρι

της, άν δεν το έβρισκε ανέλιστα στο δρόμο της. Ήταν φοηιά ή Έρριζέττα, πού φοηιά και δεν είχε κανένα στον κόμιο. Ποφ' θα μπορούσε λοιπόν να βρη ένα τόσο πολύτιμο κόσμημα;

Έξωφνα, ή ιδέα ότι θα έπρεπε να δώσει το δαχτυλίδι στην άστι- νεία, πέρασε και πάλι από το νοφ της. Άλλά και πάλι σκέφτηκε ότι δεν θα έπρεπε να διαστή τόσο πολύ. Μπορούσε να το κρατήση και να το κρηφ' λίγον καρπό άξία. Άλλωστε μονάχη αυτή θα το κρηφάρισε, κανένας άλλος δεν θα το έβλεπε.

Δέν θα το φορούσε στο χέρι της, παρά όταν θα ήταν έντελός μόνη στο κρηφάρι της. Κι' έτσι θα τ' άγαπούσε άξία περισσότερο. Θα ήταν ένα άναρχό μυστικό της, μια κρηφ' της άγάτης.

Κι' άραφ' έκεινη που το είχε χάσει, δεν έπρεξε να βάλη άμέσως μια είδοποιήσι στις έφημερίδες για την άναρχή του, αυτό σημαίνει ότι δεν το άγαλούσε και τόσο πολύ αυτό το κόσμημα. Θα είχε πολλά άλλα και δεν θα της έκανε μεγάλη ήλιψη τόρα που έχασε αυτό το σμαράγδι. Ένω για την Έρριζέττα αυτό ήταν ο μόνος της θησαυρός...

***

Η μέρες περνούσαν. Η Έρριζέττα κάθε βράδυ, μόλις έπίστρε- φε από την έργασία της και κλεινόταν στο έφημικό δομιάτο της, έ- βαζε το δαχτυλίδι στο χέρι της, το ζήτηζε, το φιλούσε και στο τέ- λος άποχουόταν, φερώντας το. Το πρωί το έβαζε, πάλι, στη τσάντα της και το έπαινε μαζί της στο καθρεφτάκι άπου έργαζότανε. Γιατί δεν ήθελε να το άποχουόση ποτέ. Φοβόταν μήπως της το κλέβουν.

Μία μέρα, έκει που έργαζότανε στο γραφείο της, θυμήθηκε και πάλι τον μοναδικό της θησαυρό. Της φάνηκε ότι το είχε ξεχάσει στο κρηφάρι της κι' άσημάνησε. Άνοιξε λοιπόν με τρόπο την τσάντα της για να ιδή αν είναι μέσα.

Άλλ' αυτή τη φορά έτυχε να στέκε- ται πίσω της μια συνάδελφός της. Και, περιεργη για να ιδή τί είναι αυτό που κρηφοντάξη ή Έρριζέττα, έσημνε κι' έρωξε κι' αυτή μια ματιά μέσα στη μ- ασομμένη τσάντα. Και είδε φραικά το δαχτυλίδι που έλαμπε.

Η γυναίκα αυτή, που ήταν άσημη και κρηφηρή και ζήλασε την Έρριζέττα, διάδωσε την άλλη μέρα σέ δλους τοίς υπαλλήλους, ότι ή Έρριζέττα κρηφει κά- ποιο πολύτιμο κόσμημα μέσα στην τσάντα της.

Αυτό ήταν άναρχό για να καταστρέ- φη τη φοηιά Έρριζέττα. Άρχισαν κώ- λας ή σοκαριές και το κρηφουόλι.

— Η Έρριζέττα κρηφει μέσα στην τσάντα της ένα πανάκριβο δαχτυλίδι. Το κρηφοντάξη σάν κλέφτρια... Ά, την ή- ποκρίτρια!... Την κρηφοντήρη!... Ποφ' το βρήκε όμως; Ποιος της το έδωσε; Βέ- βαια, κάποιος έρωστή της. Ποιος άλλος θάνανε τέτοια γενναιοδορία; Άδης δ- μως δούσαν για να της κρηφούσι τόσο πολύτιμο δώρο; Μά, έτσι ενει... Πάντο αυτές ή υπατέτες έχουν τύχη... Την ή- ποκρίτρια!... Το έχει και το κρηφείο... Δέν θέλει να το ιδή κανένας άλλος. Φοβάται. Βέβαια, έτσι κώνουν ή έρωχοι. Ποιος έξωρι πάλι... Ίσως και να το έχη κρημένο. Όλα μπορεί να τα κρημνή κρηφει απ' αυτή...»

Αυτά και κρηφότερα άξία άρχισαν να λένε για την καυμένη την Έρριζέττα. Και από κρηφ' την ήμερα της έφημής τους άλοι με κρηφονήσι και με αιδάδια.

Η γυναίκα της κρηφονούσαν και της μιλούσαν με λόγια διρο- φονήσι και προσδλητικά. Οι άδρες πάλι είχαν γίνει πολύ κρηφηρή άπέναντί της. Της άπρηθάναν κάτι κρηφονήσις που έμοιαζαν με προσδολές. Μερωκοί της ζήτουσαν ραντεβό κι' ένας μάλιστα τόλησε να της τρηφήση το κρηφάρι, καθός σκέφτανε την αξία του γραφείου. Φαιίνεται, ότι και ο προστιμένος της κάτι έμπε για το δαχτυλίδι. Γιατί κι' αυτός άρχισε να της φέρνεται πολύ διαφορετικά από πριν.

Η δυστηχημένη ή Έρριζέττα δεν ήξερε από πού να κρηφουά- ρη. Είχε βρεθεί Ξαφνα σ' ένα τόσο έρημο περιβάλλον, ήπερξε πού ή όλα της έβαιαν και δεν ήξερε πώς να ήσυχήση αυτή την άπόηη μεταβολή δλων άπέναντί της.

Άναπονοήσε πώς κρηφ' ή ώρα να βρεθί μόνη στο κρηφάρι της με το δαχτυλίδι της. Της φανόταν τότε, ότι το γλυκόημο σμαράγδι που έλαμπε στο χέρι της ήταν ένα κρηφμένο φηλαχό, κάτι που άπομάκρυνε από κοντά της κάθε κακή επίδρασι. Κι' άποκο- μύταν πάντα, φερώντας το στο χέρι της.

***

Μία μέρα ο προστιμένος της της είπε την ώρα που θα σκολούσε για να κρηφεί στο σπίτι της :

— Δεσποινίς, μη φτώγες. Έχω κάτι να σάς πώ...

Έξωφνα πέρασε απ' το νοφ της ή σκέψη πως έπρε- πε να δώσει το δαχτυλίδι στην άστυνομία...

Η Έρριζέττα με μία μυστική άνησυχία στην καρδιά της σταμάτησε.

— Έλάτε λοιπόν πιο κοντά, τής είπε ο προσητάμενος της.

— Ξεκίνηθ λίγισσας, μιά ή καρδιά της έτρεψε.

— Δυστυχώς, εξεκαλοούθησε ο προσητάμενος, λυπάμαι πολύ, αλλά δεν μπορώ πια να σας κρατήσω στο γραφείο μου. Έχω μάθει δυστυχώς, πολλά λυπηρά πράγματα για σας...

Η Έρριζέττα κλονίστηκε.

— Να, εξεκαλοούθησε εκείνος, λένε πολλά τελευταία εις βάρος σας.

— Είνε σκυφαντίες! είπε η Έρριζέττα.

— Δυστυχώς, υπάρχουν άποδείξεις, ότι δεν είνε σκυφαντίες, έπέμνε εκείνος. Είνε εξεκαρωμένο ότι δείξεσθε πολύτιμα δώρα. Και βέβαια δεν πιστεύω να σας τα προσφέρουν χωρίς κανένα αντίλλαγμα.

— Τι έννοιετε, κύριε;

— Έννοω αυτό που καταλαβαίνετε κι' έσείς πολύ καλά. Δεν μου λέτε, που βρήκατε έσείς, ένα φτωχό κορίτσι, το πολυτίμο διαμυλίδι, που κρύβετε μέσα στην τσάντα σας; Δεν τομάτε να το φορέσετε έδω μπροστά μας, αλλά το είδαν. Άκούτε;

— Θεέ μου! Λέτε για το διαμυλίδι που έχω μέσα στην τσάντα μου; Αλλά το βρήκα στο δρόμο, κύριε.

— Τι ανάδεια! Βλέπω με λύπη μου, ότι στον κατηγορο που πήρατε, γίνετε και ψεύτρα. Γιατί λοιπόν τόσον καιρό το κρύβετε;...

— Κύριε...

— Άκουσα, γράνει. Από αύριο δεν είσθε πια ο πάλληλος μας...

Η Έρριζέττα, χωρίς να επιμένει περισσότερο, έφυγε με βήματα κλονίζοντα.

***

Η Έρριζέττα, ύστερ' απ' το ξαφνικό διώξιμό της, έμεινε χωρίς δουλειά... Πεινούσε και δεν έλπιζε να είσθε ποθενά έργασια, γιατί σ' όλη την πόλι την θεωρούσαν πια για χαμιά παληγοναίκα.

Επίαυο στην άελλια της σπείφθηκε να ποιήσθε το διαμυλίδι, που τόσο αγαπούσε και που αυτό ήταν η ατία της καταστροφής της.

Πόσο είχε μετανιώσει! τώρα που δεν το παράδωσε τότε στην άστυνομία! Καταρίοντε την άδυναμία της και δεν έβρισκε πια χαμιά έπειτα για τον έαυτο της, τώρα που άναγκαζότανε να το ποιήσθε για να μην πεθάνη της πείνας.

Πήρε λοιπόν το διαμυλίδι και το πήρε σ' ένα χωροσόχο. Αύτος το κότταζε και χαμογέλασε.

— Θέλετε, ρώτησε, να σας πω τι αξίζει αυτό το διαμυλίδι;

— Μάλιστα, είπε, η Έρριζέττα. Και θα με υποχρεώσετε αν το αγοράζατε...

Ο χωροσόχος γέλασε πάλι.

— Μά, δεσποινίς, είπε, δεν αξίζει περισσότερο από δέκα φράγκα...

— Μά, τι λέτε; Είστε βέβαιος;

— Βεβαίωτατος. Η πέτρος είνε ψεύτικες. Κι' ο χοίκος ο ίδιος δεν είνε χρυσός.

Η Έρριζέττα κλονίστηκε, χλόμισσε, έβαλε το χέρι της στην καρδιά της και χωρίς ν' άρρήσει ούτε μία κραγιή, έπεσε κάτω νεκρή.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΥΠΕΡΕΚΑΤΟΝΤΟΥΤΕΙΣ

Μεταξύ των Έλλήνων και Έλληνίδων που ξετασαν και πέρασαν τα εκατό χρόνια, άναφέρουμε παρακάτω μερικούς, με τη χρονολογία της γεννήσεως και του θανάτου των.

Γεώργιος Σταβαρίδης (1744—1874). Απέθανε σ' ένα χωριό της Σμύρνης και διατηρούσε μέχρι τέλους όλα τα δόντια και τα μαλλιά του, καθώς και τις σωματικές του δυνάμεις.

Τάκης Χορταράς. Απέθανε στην περιφέρεια Τριζωνίων σε ηλικία 125 ετών και δεν είχε πει ποτέ του ούτε ρακιά, ούτε άλλο όνομασμαπώδες ποτό.

Φλωρού Αγωνικά (1775—1900). Κατήγετο από την Καλαμάτα. Μιχαήλ Τουφιδάκης. Απέθανε στα Αλάτσατα της Μικράς Ασίας σε ηλικία 125 ετών και ύπηρξε σμυπολεμιστής του τυροπολητού Κανάρη, ο όποιος τον υπεραγαπούσε.

Στυλιανός Ζέρνος (1787—1907). Κατήγετο από τα Δολιανά.

Μαριγιά Καλλιπέτη. Απέθανε στη Σμύρνη το 1907 σε ηλικία 120 ετών και τελευταία είχε βγάλει δυό καινούργια δόντια.

Ιωάννης Δριγούρης (1785—1900). Πατριδα του ήταν η Τρίπολις.

Δέσπω Θερειανού. Απέθανε πρδ έτών στη Λευκάδα σε ηλικία 115 ετών, άρρινοτας 110 ζωνπανιά παιδιά, εγγόνα, δυσέγγονα και τριεγγόνα.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΓΩΝΙΑ ΜΟΥ

(ΤΟΥ ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ)

Όχι, ο κόσμος δεν μ' άρρσει, άς γυρίσω στη γωνιά μου. Σας άρρινο μέσ' στη μέση, πάω, φίλοι μου, μαζωγά, πάω ελεύθερος να ζωσσω στη μικρή μου τη γωνιά.

Έκει μέσα σάν τραβιουμά έχω τ' αγαθά της μοίρας και κανέναν δεν φοβούμαι, μήτ' αυτών το βασιλιά. Άχ, άρρστε με, φίλοι, στη μικρή μου τη γωνιά.

Θοραμβένο, θρόνους στήνω με το μαγκό ραβδί μου, πλούτη κι' εδύτεια χίνο δεξιά κι' άρριστερά.

Φίλοι μου, μη με στερείτε τη μικρή μου τη γωνιά.

Φτερά έχρι η ψυχή μου και πια, πια έπίαυο. Έκει είμαι στη ζωή μου βασιλιάς στην έρριμά. Όχι, φίλοι μου, μη μου (άρρτε με στη γωνιά μου τη μικρή μου τη γωνιά. (Ζεά!...

Εύχες κάνω στην πατρίδα κι' ο Θεός μου τις άκούει. Μη μου πάτε την έλλίδα την έλλίδα τη γωνιά. Άρρτε με στη γωνιά μου τη μικρή μου τη γωνιά. (Ζεά!...

ΠΡΟΣΤΑΞΕ

(ΤΟΥ ΛΟΥΙ-ΡΑΤΣΜΠΟΝ)

Άν μουίλετες στο άκθος που θέλω να μωρίσω από βάρη της θάλασσας κομμάτια τα φρετά, θα μ' έβλεπε άκείσως στο χίνο να ομωίσο να τδρω, να το κόρω με μάτια σαλιούρα. Άν μουίλετες πως θέλετε στο άκθος να μωρίσω σάν χίνο μεσ' στη λίμνη π' άρριτο σου χοιμά, θα μ' έβλεπε προθύμως, χωρίς ένα σάχ' ν' άκούσει τις φρέδες μου ν' άκούσω για σένα στη σιγαμή! Άν μουίλετες κωιδίως και το πτοχό μου σώμα εφρότταξτε άκείσως να γίζων στη φωτιά, χαμώγελω θα είχα στο μαγκό μου σόμα και έρωτος λαχτάρα στην ύστερη ματιά!

ΑΠΟ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΥΑΣ

(ΤΟΥ CHARLES VAN LEBERGHE)

Όταν έρχεται το βράδι, Μά στη θάλασσα ξηνά κίνο που είνε από σω- ή αήγούλα, τη μαζωγά μωροφόρες ξωτικες, τότε παίνοει τη λαμπρά και σάν όνειρο ανεβαίνει από μάζ κι' απ' τα λου- σιά, δίχως γρηγοράδα, (Λουδία και στο χίνο έπίαυο ο βγαίνοντι κι' απ' το καθετί. (φώνει Είνε οι ίσασι μας ατόφι, τα ξενάδι της τα μαλλιά και τη γαλιανή ματιά. Προσοχοίνε. Η Μ έρα (φρύνει Τότε φρύνοντι η σιές και στο δελλ άργολετάνε, κορρά, χάνοντα κι' αυτές, και γίστρονάνε, δίως που κι' έγώ δεν και φωνάζοντα και σμι- (Ξέρω. (γουν, Μήπως στ' άδθα, μη στη και ζητιοίνοντα με σιωπή, δίχως θάρσσο, μαζώ (γνή, όλοι, με μαγκά φτερά, μη στις πέτρος, στο νερό, χάνοντι τη μαζωγά νυχτιά, ήρτωσ μέσα στην ψυχή; Δέν το Ξέρω, δέν το Ξέρω. Με κλεισμένα τα φτερά Ξεκουράζοντα και να το προί.

Μετ. ΛΕΑΝΤΡΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

ΕΔΩ ΚΑΤΟ...

(ΤΟΥ ΣΟΥΛΛΥ ΠΡΥΝΤΩΜ)

Κάθε μας φιλι έδω κάτω περνά τόσο βιαστικό, π' ούτε των χελιών μας πίσω δεν άφινει τον άργό. Κι' όνειρούμα με πόνο φιλά λίγα, σιγανά παντοτεινά.

Τα μικρά που κλαίνομε όλοι έδω κάτω τα παλιρά, όνειρα φιλά κι' άγάπη, όλα σπάχη και φωτιά. Κι' όνειρούμα με πόνο κάθε άγάπη μας να ζή χρόνια αιώνα...

